

ועושה אותם כאוהב. ונמסים במודרש אני עושה שלום בעולמי ורשעים אלו עומדים לתם ממלוקת בעולם וכו', ויהי כל הארץ שפה אחת ודב' ואף דאיתא בבראשית רבה על פסוק זה שהיו אוהבין זה את זה לפיכך נשתררה מהן פליטה. מכל מקום צפה השם יתברך שכינות שלום יגרום הפירוד והמחלוקת שאחר כך כל אוהב ירצה להשתרר על חבירו. והכינות שלום רק לחלוק על המקום בדרך הוא. והיו כינות לרשעים רע לום רוע לעולם וכמו שאמרו סנהדרין עא: וכן היו אחרי כך הורגים זה בזה. והיו גם כן מתנגדים למדת צדיק שנקרא שלום ירדוע מהוהר הקדוש. וביום ו' כתוב ורא אלקים את כל אשר עשה והנה טוב מאוד שנודרש בראשית רבה פ"ט על כל ההיפך מהטוב שיום ו' נגד מדת צדיק יסוד עולם ההגון בו לחקן כל פגם וקלקל הנחש שהיה באכילה וגרם הפגם על ידי החוטא שהטיל בחוה. וצדיק הוא דנסיך בריה. וכן צדיק אוכל לשובע נפשו אכילה בקדושה. וכן באו ה' אלפי שנה לחקן כל המדות מיעלא לתת ואחר כך יתקן השם יתברך מצדו במדינת ג' ראשונות ונוכה לימות המשיח וליום שכולו שבת. וכמו שאמרנו לענין ההפטרות ג' דפורענות ה' דנמנמת שהם לחקן ו' המדות מתמת לעלא. רק דשם באו ה' דפורענות נגד ה' ראשונות מקודם. וכאן באו ה' אלפים כנגד ו' המדות מעליא לתת. ונמצא אלקי הששה נגד מדת סוד. ובשנת ת"ד לאלקי הששי, היינו כשעבר מאה הששית שהוא נגד יסוד שביוסד ואו הזמן לחקן כל הפגם והיו שאמר שיתפתחון תרעי דחכמתא לתת. והוא כמו שאמרנו דמה שאמר בזהר הקדוש דלא את ליה תשובה הוא על דרך מה שאמרו בבני עלי וראש השנה ה'. ביום ונמנמת אינו מתכפר אבל מתכפר במורה. וכעין זה בפגם זה לא את ליה תשובה דשורש תשובה מביחנת זה לכה לכא כידוע והו' אי אפשר לחקן בשלימות.

הקלקל נעשה משוך בעולמו וכיון שהיה ביום ו' בתוך ימי בראשית הוא כמו שנברא כך. ועל כך כל תולדותיו נולדים ערלים ועל ידי החוטא שהטיל הנחש ונדבקה באדם הראשון גרם הקלקול והפגם בהק"ל שנה. ומי שמתקן כל שורש הקלקול של פגם הנחש צריך להיות חי לעולם. שאדם הראשון נאמר לו, כי ביום אכלך נמנו מתמות וחי מתק"ל שנה. והוא דיומו של הקב"ה אלקי שנה שנאמר, כי אלקי שנים בעיניך כיום אתמול. והיינו שו' ימי בראשית ו' המדות. ומוזקן שבצעיית ו' פעמים ו' והיינו מ"ט שערי בינה. וכשכל עשר המדות כלילם מעשר הוא בינה. וכשכל עשר המדות כלילם מן הקדוש וכו"א קב"א וזה בכל מדה. וכשכל המדות כלילם בעשר הוא אלקי שנה יומי של הקב"ה. ואדם הראשון היה יכול לחיות ט' מאות שנה ובמאה העשירית גם כן. אך לחיות אלקי שנה בשלימות והיה צריך לחקן כל פגם הנחש מכל וכל ואלו היה חי לעולם. וכן מי שהיה מתקן כל הקלקול בשלימות שוה המכון במה שאמרו תיובתא דאדי אחזייתא לחפי"א על כל עובדי זה היה חי לעולם. וכיון שלא היה עוד מי שמתקן כן כל הפגם מכל וכל שיוכה שיהיה חי לעולם כחברו בזהר הקדוש דלא את ליה תשובה. ודנה ו' אלפים שנה כנגד ו' ימי בראשית שהם ו' המדות והעולם משמש אלקי שנים שהוא יום שכולו שבת וכמו שאמרו סנהדרין צו סע"א וזה שלא נאמר כי טוב ביום השני שמרמזו לאלף השני שבו היה דור המבול ודור הפלגה, ואין טוב אלא צדיק שנאמר אמרו צדיק כי טוב וכמו שאמרו מגילה יב. ודור המבול היו החיפן ממות צדיק שפגמו בברית בדינת צדיק. והם הרע שהוא החיפן דטוב. ופגם זה נקרא בגמרא (נדה יג.) בני מבול וכן דור הפלגה איתא ומדרש תנחומא פ"ה ו' טו) לא דתקינו ערובי תצרות אלא מפני דרכי שלום. וכן מורה לשון עירוב שמערב יחד דעת בני אדם

ו' בזהר

הקדוש (וירא ק"א) ובשית מאה שנין לשיתתאה יתפתחון תרעי דחכמתא לעילא ומבועי דחכמתא לתתא וכו', וסימניך בשנת שש מאות לחיי נח וגו', ובקעו כל מעינות מיהם רבת. וצריך להבין הרמז והסימן אך הוא מורה על ת"ד לאלף הששי. והענין דשורש הגליות על פגם הברית וכמו שכתוב בזהר חדש (מבא) דתוכחות שבמשנה תורה על גלות האחרון וכתב האר"ל שמספר צ"ח רמזו על פגם זה. ואתא בזהר הקדוש חלק א' ר"ט כ) דלא את ליה תשובה ולא תמאן אפי שכינתא עין שם. ובמקום אחר (וח"ב ר"ד ב) איתא וה"מ כד לא עבד תיובתא שלימתא תיובתא דאדי אחזייתא לחפי"א על כל עובדי. ותמכון מי שירפל לחקן כל שורש קלקול הנחש שהיה בפגם זה שיוטיל זרהמה בחוה וכמו שאמרו שבת קטו.) ומהו דרבקה הוחתמה גם באדם הראשון ועל ידי כך נעשה משוך בעולמו וכמו שאמרו סנהדרין לח"ג. והיינו שבודאי נברא מזהל. ועל ידי

שמרנו על מבויעי דחכמתא לתתא שנאתר שלא רצו לקבל תורה שבכתב ונפיע להם השם יתברך מבויעי דחכמתא לתתא שהוא אור תורה שבעל פה אילי יזיעיל להם אם ידעו. אך גם זה לא הועיל להם זה גם כן נרמו במה שנאמר ודעת דרכיך גו', ודעת דייקא וכמו שאמרנו לנעלה וזה שכתוב בוזהר הקודש שבשנת ת"ר לאלף השי תפתחון תריעי דחכמתא לעילא ומבויעי דחכמתא לתתא. אמר חכמתא דלעילא קודם שהיא כבר אחר מתן תורה. ואו הוון לפתוח שערי חכמה עליונה שהוא אור ורוע לצדיק. ותורה שבעל פה שהיא אור צדיקים ישמח כאמור ונסיים בוזהר הקודש ויתחון עלמא לאעלא בשביעא כבר נש דמתחון ביומא שתיחאה מכי ערב שמשא לאעלא בשבתא. והיינו דמספר שש מאות כנגד ו' המדות ששת ימי בראשית שכל אחד כלול מעשר פעמים עשר וכמו שאמרנו. וזהו הו' מדות שצריך האדם להתברר מצדו. לתחן הפגם בבחינת צדיק שהיא באכילה ובמאווה. ואחר כך ו' מאות שהשם יתברך משפיע מגו' ראשונות חכמה בינה דעת תריעי דחכמתא לעילא ומבויעי דחכמתא לתתא. ואחר כך מאה אחרונה נגד מדת מלכות. והם ימות המשיח שהם בתוספות שבת. שהוא אלף השביעי יום שכולל שבת.

שאל היה מתחן כל הפגם היה חי לעולם כמו שאמרנו. אבל בתורה שהיא ממות חכמה מתכפר וזהו שנאמר לכל בשר מרפא. והיינו לפגם זה שנקרא בשר. כמו שנאמר רר בשרו וגו', ובקודשה בשר קודש ובהויפך נקרא בשר חמורים ותורה מרפא אף לפגם זה. ועל כן כשיעברו ת"ר לאלף השי נגד יסוד שביסוד תפתחון תריעי דחכמתא ומי שירצה לשוב באמת רגיש הסייעתא איך שנתחוו שערי חכמה עליונה שהוא תורה שבכתב שהיא נגד מדת חכמה ונאמר יהי אור וכמו שאמר ובראשית רבה פ"א ה' פעמים אורה כו', כנגד ה' חומשי תורה. וכתוב אור ורוע לצדיק, שהשם יתברך משפיע במי שמתגבר על יצרו שהיא מבחינת צדיק. נאור הראשון שהוא חכמה דלעילא כמו שמקבלת מקוצצא דיוד דלעילא דמיוז לכ"ע. ומבויעי דחכמתא לתתא הוא התורה שבעל פה שהוא הרב חכמה לתחן הרב כעס וזה מועיל ליישר הלב להוריק הרע מלב כסיל גם כן. זהו שאמר ומעניית סו'. צדיקים לאורה דכתיב אור ורוע לצדיק, והיינו אור הראשון שהשם יתברך משפיע לצדיק מוצד השם יתברך מהאור שנגנו לעתיד לבוא. ולישרים דכתיב ליישרי לב שמחה והוא דכתיב אור צדיקים ישמח דעל ידי אור של צדיקים אור תורה שבעל פה מבויעי דחכמתא לתתא שמותה הלב וזכה לישמחה. ועל זה אמר בוזהר הקודש וסימנך בשנת שש מאות לחיי נח. שנת נקראת איש צדיק מפני שלא קלקל פגם דורו דור המבול. וזכה גם כן להיות מרכבה למדת צדיק יסוד עולם וכשחי שש מאות שנה היה כנגד יסוד שביסוד. ואו היה הוון ליתן תורה שבכתב על ידי נפש משה רבינו שהיה אז כמו שכתוב ברעיא מהימנא וח"ג רסו ב) אך דור המבול לא רצו לקבל וכמו שאמר ושמחת רבה פי' לו על פסוק ודעת דרכיך לא תפצנו, זה תורה ועל כך נרמו נבקעו כל מעיינות תהום רבה